

Στο γιατρό μου...

Ευχαριστώ

Η χαρά έρχεται στη ζωή μας, όταν έχουμε κάτι να κάνουμε, κάτι να αγαπάμε και κάτι να ελπίζουμε...

Μετά από ένα χρόνο παντρεμένοι όμως και πολλά αρνητικά τεστ εγκυμοσύνης, η ελπίδα λιγόστευε όσο οι προσπάθειες για ένα παιδί δεν καρποφορούσαν. Ποτέ δεν είχαμε φανταστεί με τον άντρα μου ότι μετά το γάμο μας θα μπαίναμε κι εμείς ως νέα μέλη στο γκρουπ των υπογόνιμων ζευγαριών. Βλέπεις, οι άνθρωποι, ακόμη και όταν συναντούν το κακό συχνά γύρω τους, “νομίζουν” ότι το ξορκίζουν πιστεύοντας ότι δε θα συμβεί ποτέ και στους ίδιους.

Ο άντρας μου πίστευε ότι ήταν πολύ νωρίς και ότι δε συνέτρεχε λόγος ανησυχίας, εγώ όμως βαθιά μέσα μου ήξερα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Έτσι, ένα απόγευμα χτύπησα την πόρτα του γιατρού. Ήταν η πρώτη φορά που τον επισκεπτόμουν και δεν ήξερα σχεδόν τίποτα για αυτόν. Τα εξής δύο πράγματα θυμάμαι... την ηρεμία στο λόγο του και το πρόσωπό του και τη σκέψη που έκανα φεύγοντας... ότι επιτέλους είχα δίπλα μου έναν γιατρό να εμπιστευτώ που δεν ήταν μόνο ένας σπουδαίος επιστήμονας αλλά και άνθρωπος!

Κάπως έτσι ξεκίνησε το ταξίδι... Χαμηλή κινητικότητα και ολιγοσπερμία ήταν η διάγνωση, μετά από μία σειρά εξετάσεων που γεμάτοι φόβο κάναμε και οι δύο. Η φυσιολογική σύλληψη ήταν αδύνατη, μου ανακοίνωσε ένα πρωί ο γιατρός. Η μόνη ελπίδα ήταν πλέον η εξωσωματική. Έπρεπε όμως πρώτα να βεβαιωθούμε ότι υπάρχει σπέρμα και ότι είναι ζωντανό. Παγώνει το αίμα μου ακόμη στα λόγια αυτά. Πόσες μέρες άυπνη, πόσα δάκρυα, πόσες προσευχές και όλα αυτά βουβά για να μη στενοχωρήσω κι άλλο τον άντρα μου, που ήταν ήδη “σε πένθος”. Αν κάτι δεν πήγαινε καλά, δε θα έπαιρνα σπέρμα δότη του είχα πει. Θα ήθελα να υιοθετήσω ένα παιδάκι. Παιδιά του Θεού και της καρδιάς είναι αυτά. Άλλωστε, ως παιδί διαζευγμένων γονιών που μεγάλωσα με το δεύτερο σύζυγο της μητέρας μου, ήξερα καλά ότι γονιός είναι αυτός που σε μεγαλώνει, που ξενυχτάει στο προσκεφάλι σου όταν τον έχεις ανάγκη... Για καλή μας τύχη όλα πήγαν κατ' ευχήν! Δε θα ξεχάσω ποτέ τη χαρά τη γιατρού μου, όταν μετά την επέμβαση του άντρα μου, μου

ανακοίνωνε τα χαρμόσινα νέα! Τίποτα από τα παραπάνω δε θα χρειαζόταν να γίνει! Θα έκανα εξωσωματική με το σπέρμα του άντρα μου! Ευτυχία!

Μετά τη χαρά ξεκίνησε ο φόβος για όλα αυτά που θα ακολουθούσαν! Ο γιατρός μου όμως ήταν πάλι εκεί καθησυχαστικός να με διαβεβαιώνει ότι θα έμενα έγκυος με την πρώτη φορά λόγω της ηλικίας μου. Μου είχε δώσει υπόσχεση και την τήρησε (κλαίω)!!!Ξεκίνησα τις ενέσεις με χαρά. Όσο πιο γρήγορα τελειώνανε, τόσο πιο κοντά στο όνειρο θα ήμουν. Και πράγματι, την 9η Δεκεμβρίου 2012 τη νύχτα είδα λίγο αίμα και ανησύχησα. Τότε ο γιατρός μου είπε να κάνω ένα τεστ εγκυμοσύνης. Επιτέλους, το πολυπόθητο συν (+) εμφανίστηκε! Κλαίγαμε με τον άντρα μου και οι δύο από χαρά! Ο γιατρός μου, η επιστήμη και ο Θεός είχαν κάνει το θαύμα τους!

Η αλήθεια είναι ότι όσο εύκολα, χρονικά τουλάχιστον πραγματοποιήθηκε το θαύμα, τόσο δύσκολη ήταν η εγκυμοσύνη μου! Πέρασαμε στενοχώριες, άγχος, αγωνίες για το αν θα κατάφερνε τελικά το παιδί αυτό να έρθει στον κόσμο, αλλά δεν αξίζει να αναφερθώ σε αυτές. Σημασία έχει ότι δεν τις θυμάμαι πια γιατί ο άντρας μου, οι δικοί μου άνθρωποι και ο γιατρός μου ήταν δίπλα μου! Και γιατί τις νύχτες πλέον δεν ξυπνάω από άγχος, αλλά από το κλάμα της μαγισσούλας μου! Αυτό να έχετε στο μυαλό σας... Η διαδικασία της εξωσωματικής είναι σαν ένα παραμύθι που έχει δράκους, έχει όμως και HAPPY END!

Γιατρέ μου πάντα θα ευχαριστώ το Θεό που βρεθήκατε στο δρόμο μου, που μου δώσατε δύναμη να αντιμετωπίσω όλα τα προβλήματα που παρουσιάστηκαν, που με βοηθήσατε κυρίως ψυχολογικά και που φέρατε στον κόσμο την πριγκηπισσούλα μου! Να σας έχει ο Θεός πάντα καλά. Το ευχαριστώ είναι λίγο... Σας αγαπώ πολύ!

Χ.Σ.

Για όλες εσάς που θέλετε να γίνετε μανούλες, keep in mind that...

“Everything will be ok in the end!

If it's not ok,

it's not the end!”